

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Petak, 26. prosinca 2008.

Molitva za otete

Današnji blagdan sv. Stjepana, prvog mučenika Crkve, smješta se unutar duhovnog svjetla Kristova rođenja. Stjepan, mladić "pun vjere i Duha Svetoga", kako nam ga opisuju Djela apostolska (6,5), zajedno s drugom šestoricom bio je zaređen za đakona u prvoj jeruzalemskoj zajednici te je zbog svoga gorljivoga i hrabroga propovijedanja uhićen i kamenovan. Ima jedna pojedinost u izvješću o njegovu mučeništvu, koju u ovoj Pavlovoj godini valja osobito istaknuti, a riječ je o bilješci da su "svjedoci odložili svoje haljine do nogu mladića koji se zvao Savao" (Dj 7,58). Ovdje se po prvi puta pojavljuje sveti Pavao, pod svojim hebrejskim imenom Savao, u liku revnog progonitelja Crkve (usp. Fil 3,6), što je on tada osjećao svojom obvezom i razlogom s kojega se mogao ponositi. Kasnije će se moći reći da je upravo Stjepanovo svjedočanstvo bilo odlučujuće za njegovo obraćenje. Pogledajmo kako. Ubrzo nakon Stjepanova mučeništva, Savao, i dalje potaknut revnovanjem protiv kršćana, zaputio se u Damask kako bi uhitio one koje bi ondje našao. I dok se priblijavao tome gradu dogodilo se njegovo prosvjetljenje, ono jedinstveno iskustvo u kojem mu se ukazao uskrslu Krist koji mu je progovorio i promijenio njegov ivot (usp. Dj 9,1-9).

Kad je Savao, paviši na zemlju, čuo kako ga tajanstveni glas poziva imenom, upitao je: "Tko si, Gospodine?" a odgovor je bio: "Ja sam Isus kojega ti progoniš!" (Dj 9,5). Savao je progonio Crkvu i sudjelovao je i u Stjepanovu kamenovanju; vidio je kako je umirao pod udarcima kamenja, a osobito je vidio način na koje je Stjepan umro: u svemu poput Krista, to jest moleći za svoje ubojice i praštajući im (usp. Dj 7,59,60). Na putu za Damask Savao je shvatio da je progoneći Crkvu progonio Isusa koji je umro i doista uskrsnuo; Isusa koji ivi u svojoj Crkvi, koji ivi i u Stjepanu, kojega je on vidio kako umire, ali koji zasigurno već ivi zajedno sa svojim uskrslim Gospodinom. Mogli bismo gotovo reći da je u glasu Kristovu prepoznao onaj Stjepanov te je, i po njegovu zagovoru, boanska milost dotakla njegovo srce. Tako se Pavlov ivot korjenito promijenio.

Od toga trenutka Isus je postao njegova pravednost, njegova svetost, njegovo spasenje (usp. 1Kor 1,30), njegovo sve. Jednog će dana i on sam slijediti Isusa istim Stjepanovim putem, prolijevajući svoju krv u svjedočanstvo za evanđelje, ovdje u Rimu. U sv. Stjepanu vidimo kako se ostvaruju prvi plodovi spasenja što ga je Kristovo rođenje donijelo čovječanstvu: pobjedu ivota nad smrću, ljubavi nad mrnjom, svjetlosti istine nad tamom lai. Hvalimo Boga jer ta pobjeda i danas omogućava tolikim kršćanima da na zlo ne odgovore zlom, nego snagom istine i ljubavi. Djevica Marija, Kraljica mučenika, neka svim vjernicima postigne da hrabro slijede isti put.

Nakon Angelusa: U boićnom ozračju snanije se osjeća briga za sve koji trpe. Moja misao upravlja se i prema dvije Talijanke posvećene Bogu: Mariji Teresi Olivero i Caterini Giraudu, pripadnicama kontemplativnog misionarskog pokreta "Padre de Foucald", koje su prije više od mjesec i pol otete, zajedno sa skupinom svojih lokalnih suradnika, u selu El Waq u Keniji. Htio bih da u ovom trenutku osjete solidarnost Pape i cijele Crkve. Gospodin, koji je rodivši se došao darovati svoju ljubav, neka dotakne srca otmičara te što prije dade da ove naše sestre budu oslobođene da bi se ponovno posvetile nesebičnom sluenju siromašne braće. Stoga vas sve pozivam da molite, ne zaboravljajući brojne otmice u ostalim krajevima svijeta o kojima često nemamo jasnih vijesti: mislim pritom na otete kako iz političkih tako i iz drugih razloga, u Latinskoj Americi, na Bliskom istoku, u Africi. Naša solidarna molitva neka u ovom trenutku bude za sve njih duboka, duhovna pomoć.